

nalets Ret til at gifte sig, betød, at ingen havde Ret til at gifte sig, eller at alle havde Ret dertil. Det betyder absolut, at for saa vidt deres Stilling ikke i sig selv hindrer dem deri, maa de gerne gifte sig allesammen. Det tror jeg ogsaa er et Synspunkt, man i hele Statstjenesten maa komme til at lægge til Grund; det er ganske uberettiget at afskedige en Kvinde, som er ansat i Statens Tjeneste, fordi hun gifter sig, naar hun aldeles ikke derfor bringes ud af Stand til at gøre Fyldest i sin Tjeneste.

Det ærede 2det Medlem for 5te Kreds spugte saa, om der er Mangel paa Tilgang af Elever til Sindssygehospitalernes Plejepersonale, og om det var Grunden til, at det i det næstsidste Stykke af § 6 er foreslaaet, at Elevernes Løn fastsættes af Justitsministeren. Jeg skal dertil svare, at om nogen egentlig Mangel paa Tilgang af Elever er der ikke Tale, men det er jo et Forhold, som altid er usikkert, og man har i Kommissionen ligesom i Justitsministeriet ment, at det var mest praktisk, at Elevernes Løn fastsættes administrativt, da det kan blive noget varierende, hvad man maa og bør give Elever, som ansættes paa Sindssygehospitalet, og at det vilde være urimeligt og til forholdsvis stort Besvær for Lovgivningsmagten, hvis Ministeriet skulde henvende sig til Lovgivningsmagten i samme Øjeblik, som det blev nødvendigt at træffe en noget afvigende Bestemmelse med Hensyn til Lønningerne for Eleverne, som de maatte være blevet fastsat ved Lov; hele Sagen er for ubetydelig dertil.

Det ærede 2det Medlem for 5te Kreds gjorde saa en Bemærkning om, at naar der i § 9 staar: „Personalet har desuden fri Lægehjælp og Medicin samt Beklædning i Overensstemmelse med det nævnte Reglement“, saa skulde det være nødvendigt at træffe en nærmere Begrænsning af, hvad Beklædning skulde betyde, for ellers kunde Ministeriet gaa hen og beklæde dette Personale lige fra yderst til inderst. Det tror jeg ikke, der paa nogen Maade kan være Tale om; hvilken Beklædning Personalet skal have, bestemmes i det nævnte Reglement, og gennem dette bliver den Begrænsning bragt til Veje, som det er rimeligt og nødvendigt at have i dette Tilfælde.

Saa spurgte det ærede 2det Medlem for 5te Kreds mig om, efter hvilke Regler man gaar frem, naar man skal bestemme, hvilke sindssyge der kan optages paa det nye Sindssygehospital i Nykøbing. Frem-

gangsmaaden er den, at man først og fremmest tager de akutte Tilfælde og dernæst drager Omsorg for, at Hospitalet ikke bliver saaledes fyldt, at man i den nærmeste Tid ikke har Plads til at optage flere akutte Tilfælde; først naar man har sikret sig det, begynder man at tage kroniske Tilfælde. Det er derfor til at begynde med kun i overordentlig ringe Omfang, at kroniske Patienter kan optages paa Sindssygehospitalet i Nykøbing, som det nu er, hvis det skal svare til sin Hensigt. Paa den anden Side, hvis man Landet over maaske har Patienter, som det er besværligt at have, og som det ikke vilde være heldigt at have paa de kommunale Anstalter, maa man efterhaanden tage dem over paa Hospitalet i Nykøbing, men det vilde være meget beklageligt, hvis man skulde blive tvunget af Omstændighederne til at optage saa mange kroniske Patienter i Nykøbing, at de akutte, der frembyder sig indenfor de Landsdele, som Hospitalet er beregnet paa, ikke altid kunde optages. Det gælder først og fremmest om at yde Hjælp til de friske og akutte Tilfælde, men hvis Statens finansielle Forhold tillader det og der kan opnaas Enighed indenfor Rigsdagen derom, kan man maaske komme til, at man bygger fire nye Pavilloner ved Nykøbing-Hospitalet, hver til 50 urolige og kronisk sindssyge. Naar man har naaet det, vil Forholdene efter de Lægers Mening, som har Indsigt i dette Forhold, være rykket saa vidt frem, at man i hvert Fald i meget væsentlig Grad vil kunne aflaste de nu bestaaende kommunale Anstalter for deres kroniske Patienter. Men naturligvis maa man ikke med en Ordning som den, der nu findes paa Lolland-Falster, hvor man har haft en Sindssygeanstalt i mange Aar og dær samlet 100 Patienter, pludselig en Dag føre Patienterne udenfor, lukke Døren, dreje Nøglen om og sige: Ske hvad der vil, vi nedlægger Sindssygeanstalten. Forholdenes Magt er stærkere end mange Beslutninger, og det bliver nødvendigt for Maribo Amt at opretholde denne Anstalt, indtil de paa en forsvarlig Maade kan faa anbragt de Patienter andre Steder. Jeg tvivler heller ikke om, at man i Maribo vil gøre dette, der laa heller ikke i det ærede Medlems Ord nogen Antydning af, at man derovre skulde bære sig ad paa en uforsvarlig Maade.

Oluf Jensen: Jeg vil takke den højt-ærede Minister for hans sidste Udtalelser; jeg haaber, at der deri ligger, at vi ogsaa